

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg C. Sp. 157) samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Folkeforsikring for Alderdom og Invaliditet samt Ændringer i Toldloven, Pensionsloven og Alderdomsloven m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3889).

Forslagsstilleren (Bjerre): Jeg er forberedt paa, at de virkelig krasse Forsikringsmænd vil fordømme mit Lovforslag som faldende udenfor Forsikringslovgivningens Omraade. Det er mig derfor ikke nogen Skuffelse, hvis de vender sig mod Lovforslaget. Derimod vilde jeg gerne, at Nationaløkonomer og Folk med finansielle Interesser kunde give mig Tilslutning til, at mit Forslag var gennemførligt i en Stat som Danmark. Jeg vilde endelig gerne have en god Bedømmelse fra alle humane tænkende Samfundsborgere. Den Tanke at skabe gamle og Arbejdsinvalider bedre Kaar end enten at falde Fattigvæsenet til Byrde eller lide Nød og Sult har vundet stedse større Klang gennem Tiden og i alle Lande. Mange Forsøg er gjorte paa at løse Opgaven, mange Tanker er tænkte derom, men endnu er det ikke lykkedes tilfulde. De, som har tænkt sig, at man ved Kapitaldækning kan skabe den fattige Arbejder og den ubemidlede Borger en Alderdomspension af nogen Betydning, er gaaet fejl. Skal der tilvejebringes Alderdomspensioner, der kan skabe nogenlunde Tryghed, kan det ikke ske ene ved, at vedkommende indbetaler en Kapital. Samfundet maa paa en eller anden Maade skyde et klækkeligt Beløb til, ellers vil vedkommende ikke med nogenlunde Tryghed kunne se Alderdommen i Møde. Og jeg tror, det er rigtigt, at Samfundet gør det. Havde Samfundet, Fabrikanter, Skibsredere, Godsejere og Grosserere o. s. v. til alle Tider ydet deres Arbejdere den fulde Dagløn, den Løn, Arbejderne virkelig havde fortjent, havde Forholdet maaske været saadant, at disse kunde have indbetalt saa

meget, at de kunde vente at faa en virkelig god livsvarig Pension, som de kunde være tjente med. Derfor er der ikke noget urimeligt i, at Staten yder Tilskud, og det gør den ogsaa gennem den nuværende Alderdomsforsørgelse. Alderdomsforsørgelsen giver uden at forlange noget. Jeg har tænkt mig, at man kunde gaa den Vej at sige: Staten giver en Del, men de andre skal ogsaa yde noget. Dette vil, som sagt, blive fordømt af Forsikringsmændene, idet de vil kalde det et Brud paa det Princip, at der kun skal ydes Hjælp til Selvhjælp, og at det er uforsvarligt at yde ret meget, uden at de andre giver lige saa meget eller mere.

Da jeg udarbejdede mit Lovforslag, kendte jeg ikke saa meget til Lovgivningen i Europa, som jeg nu gør. Det har været mig en vis Glæde og Tilfredsstillelse at se, at den Tanke, jeg har haft, om at bevare den nuværende Alderdomsforsørgelse, men i en forbedret Skikkelse, allerede er anerkendt af Lovgiverne i de sidste Aar, navnlig i Australien og England. I Ny Zealand begyndte man i 1908 at lave en Lov, hvorefter alle, der havde en Indtægt af under godt og vel 500 Kr., skulde have en Pension, der skulde bringes op dertil. Først havde man tænkt paa, at den skulde dækkes ved Kapitalanbringelse, men det forlod man i Australien og sagde: Det er en Statsopgave, og Staten kan faa sine Indtægter paa anden Maade. Alle de fattige og ubemidlede, hvis Indtægter var under godt og vel 500 Kr., fik dem efter glidende Skala forhøjet dertil. Det er indført i de andre Kolonier og er nu Lov for de forenede australske Stater. Der faar Folk allerede Pension, naar de er 65 Aar. Det samme er blevet gennemført i England for et Par Aar siden, men i formindsket Maalestok, saaledes at man først faar Pension, naar man er 70 Aar, men Forholdet er det samme, de faar det efter glidende Skala og fra samme Beløb. Der er 5—6 glidende Skalaer; naar deres Indtægt er saa og saa stor, faar de en Pension, og naar den er saa og saa stor, faar de en anden Pension. Det samme Princip har jeg lagt til Grund for mit Lovforslag, og jeg er selvfølgelig glad ved at se, at det er anerkendt i Udlandet, og jeg tror ogsaa, at det er det rette. Jeg afskaffer ikke, saaledes som man har ment, Alderdomsforsørgelsen, men jeg vil beholde den og forbedre den. Den skal staa endnu i mange Aar, i saadant noget som 30 Aar, indtil vi kan gaa over til en virkelig